

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ
Ἔτησίᾳ δρ. 12.—
Ἔμηνος > 6,50
Τρίμηνος > 3,50
Ἑξωτερικοῦ
Ἔτησίᾳ φρ. 15.—
Ἔμηνος > 8.—
Τρίμηνος > 4,50
ἡ συνδρομὴ ἀρχοῦται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 22 Ἰουνίου 1919

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 30. Ἑξωτερικ. λεπ. 35
Φόλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολαίον

Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 30

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT
Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)

Ὁ Βιτάλης ἦταν γνωστὸς ἄνθρωπος ἡξερε καλὰ πῶς, στὴν κατάστασιν ποὺ εἰσκόμαστε, τὸ κρῦο μπορούσε νὰ μᾶς καταΰσῃ. Γιὰ νὰ ἐκτεθῇ λοιπὸν σὲ τέτοιο κίνδυνον, πρέπει νὰ ἦταν τέλει ἀποκαταμωμένος.

Κι' ἦταν πρῶτον μὲν, Δεκαπέντε ἔμεινε τώρα, πλάγιαζε κάθε βράδυ ἀφοῦ ἔκανε περισσότερο ἀπ' ὅσο μπορούσε· κι' αὐτὴ ἡ τελευταία κούραση, ὕστερ' ἀπὸ τόσες ἄλλες, εὗρε πολὺ ἀδύνατον γιὰ νὰ νικήσῃ, ἐξαπνευσμένο ἀπὸ τοὺς δρόμους, τίς στερεῖς καὶ τὰ γηρατειά.

Κατάλαβε τὴ θέση του; Δὲν τῶμαθα τότε. Μὰ τὴ στιγμή ἐκείνῃ, ἀφοῦ σκεπασθῇ καὶ ἐγὼ μ' ἄχυρα, στρυμώχθηκα κοντὰ του, αἰσθάνθηκα νὰ σκύβῃ στὸ πρόσωπό μου καὶ νὰ με φιλᾷ. Ἦταν ἡ δεύ-

τερη φορὰ κι' ἡ τελευταία.

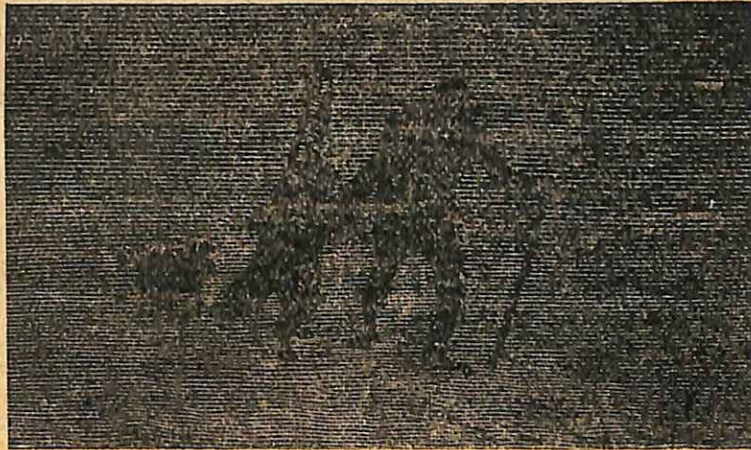
Μικρὸ κρῦο κόβει τὸν ὕπνον ἀνθρώπων ποὺ πέφτουν στὸ κρεβάτι τουρτουρίζοντας· μὰ μεγάλο κρῦο, ἐξακολουθητικὸ, ἀποκοιμίζει βαθειά, ἀποναρκώνει ἐκείνους ποὺ τοὺς βρῖσκει στὸ ὕπαιθρο. Αὐτὸ πάθαμε καὶ μεῖς.

Μόλις ξαπλώθηκα κοντὰ στὸν Βιτάλη, ἐμούδιασε ὅλο μου τὸ κορμί καὶ τὰ μάτια μου ἔκλεισαν μονάχα τους. Ὅσο κι' ἂν προσπάθησα νὰ τὰ νιώξω, δὲν τὸ κατάφερν. Τσίμπησα τότε τὸ μπράτσο μου ὅσο μπόρεσα πὶδ' δυνατὰ· μὰ τὸ περὶ μου ἦταν ἀναισθητὸ καὶ δὲν ἐννοίωσα πόνο σχεδὸν καθόλου. Ὅπως δὲν ἔπαυε, αὐτὴ ἡ προσπάθεια μοῦ ξαναῶσε λίγο τὴ συνείδησιν τῆς ζωῆς. Ὁ Βιτάλης, μὲ τὴ ράχη ἀκκουμπισμένη εἰς τὴν κλειστὴ πόρτα, ἀνασπινε δύσκολα μὲ μικρά, γοργὰ καὶ βραχνὰ ξεφυσήματα. Ἀνάμεσα στὰ πόδια μου, μὲ τὸ κεφάλι του ἀπάνω στὸ στήθος μου, ὁ Κάπης κοιμοῦνταν. Ὁ ἄνεμος φυσοῦσε ὀλοέναν καὶ μᾶς σκέπαζε μὲ τὰ χυρά ποὺ ἔπεφταν ἀπάνω μας, σὰ φύλλα ξερά, ποὺ τὰ παίρνει ἀπὸ κανένα δένδρον. Στὸ δρόμον, ψυχὴ κοντὰ μας, μακριὰ μας, γύρω μας, σιωπὴ θανάτου.

Ἡ σιωπὴ αὐτὴ μ' ἐφόβιζε.

Τι φοβόμουν; Δὲν ἤξερα καλὰ. Μὰ ἓνας φόβος ἀόριστος, ἀνακατωμένος μὲ λύπη, μοῦ γέμιζε τὰ μάτια δάκρυα. Μοῦ φαίνονταν πῶς θὰ πέθαινα κεῖ-χάμω!

Ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου μ' ἔφερε στὸ Σιαβανό. Τὴν καίμενην τὴ μάνα-Μπαρμπερίνα! Νὰ πεθάνω χωρὶς νὰ τὴν ξαναῖδω, χωρὶς νὰ ξαναῖδω τὸ σπίτι μας, τὸ περιβόλακι μου! Καὶ νά, σὲ λίγο, δὲν ξέρω πῶς, μὲ τὴ φαντασία, ξαναβρέθηκα στὸ περιβόλακι αὐτό. Ὁ ἥλιος ἔλειπε θερμὸς καὶ ἱλαρὸς· ἓνα πλῆθος χρυσοκίτρινα λουλούδια ἦσαν ἀνοιγμένα· τὰ κοτσύφια κελαϊδοῦσαν στὰ χαμόδενδρα· καὶ στὸν ἀγκαθωτὸ

«Τὰ μάτια μου χάνονταν στὰ σκοτεινὰ...» (Σελ. 226, στ. α'.)

φράχτη, ἡ μάνα-Μπαρμπερίνα ἄπλωνε τὰ ρούχα ποὺ εἶχε πλύνει στὸ ποταμάκι, ποὺ τραγουδοῦσε ἀπάνω στὰ χαλίκια.

Ἐφρηνικά, ὁ νοῦς μου ἐφυγε ἀπ' τὸ Σιαβανό καὶ πῆγε στὸν Κίην ο. Ὁ Ἀρθούρος κοιμοῦνταν στὸ κρεβάτι του· ἡ κυρία Μίλλιγκαν ἀγρυπνοῦσε καί, καθὼς ἀκούγε νὰ φυσομανᾷ ὁ ἀέρας, συλλογίζονταν ποῦ νὰ ἦμουν μὲ τέτοιο κρῦο.

Ἐπειτα δὲν εἶδα πιά τίποτα. Τὰ μάτια μου πάντα κλειστά. Σὰν τὸ κορμί, μούδιασε κι' ἡ ψυχὴ μου. Μοῦ φάνηκε πῶς λιγοθυμοῦσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Ἡ Δίξα

Ἐξύπνησα σὲ κρεβάτι.

Ἡ φωτιὰ ἐνὸς μεγάλου τζακιοῦ ἐφώτιζε τὴν κάμαρα ὅπου βρισκόμουν.

Ἐκοίταξα γύρω μου.

Δὲν τὸ γινώριζα αὐτὸ τὸ σπίτι.

Ἄλλο τόσο δὲν ἐγινώριζα καὶ τὰ πρόσωπα, ποὺ μὲ τριγύριζαν. Ἦταν ἓνας ἄντρας μὲ σταχτιά μπλοῦζα καὶ μὲ κίτρινα σαρούχια· τρία-τέσσερα παιδιὰ καί, ἀνάμεσα σ' αὐτά, ἓνα κοριτσάκι πέντ' ἔξη χρονῶν, ποὺ μὲ κοίταξε μ' ἐκπληκτὰ μάτια. Τὶ παράξενα αὐτὰ τὰ μάτια! Μιλοῦσαν.

Ἀνασηκώθηκα. Ἐτρεξάν κοντὰ μου.

— Ὁ Βιτάλης; πρωτορῶντσα.

— Γυρεύει τὸν πατέρα του, εἶπε ἓνα κοριτσάκι, ποὺ φαίνονταν τὸ μεγαλύτερο ἀπ' τὰ παιδιὰ.

«Ἐνα βλέμμα ποὺ μ' ἐπῆλθε...»
(Σελ. 217, στ. γ'.)

κτὴ γρηὰ γύρευε νὰ μὲ πετάξῃ σ' ἓνα γκρεμνὸ.

Υστερὰ ἀπὸ χρόνια, σὰν ἄρχισαν νὰ μὲ συμβουλευοῦν πὼς πρέπει νὰ γνωρίσω τὸν κόσμo, καὶ μοῦ τὸν παρᾶστασαν ὅσο μπορούσαν πρὸς κακὸ, καὶ μοῦ σύστησαν νὰ φυλάγουμε, — ξαναθυμήθηκα τὸ παραμῦθι τοῦ παπποῦ καὶ κατὰβαλα ὡς πέρα τὸ συμβολισμό του.

Μόνo ἓνα λάθος βρῖσκω:

Ἡ γρηὰ ἐκεῖνη δὲν θάταν ἡ πεῖρα ἡ ἀλθινη. Ἀλθινη πεῖρα θὰ τοῦ ἔδειχνε τὸν κόσμo ὅπως εἶναι πραγματικά, μὲ λίγους κακούς, μὲ περισσότερους καλούς καὶ μὲ ἄρκετους γνωστικούς, ποὺ ἐπαινοῦν τὸ καλὸ καὶ τὸ ἐνθαρρύνουν νὰ ζήσῃ. Ἄν δὲν ἦταν ἔτσι, δὲ θὰ μπορούσε νὰ ζήσῃ κι' ὁ γέρο παππὸς, οὔτε τόσοι ἄλλοι καλοὶ ἄνθρωποι. Ε. Α.

ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΙΑ

Εἶναι χειμῶνας. Στὴν ἄκρη τοῦ τζακιοῦ, ἡ γιαγιά κάθεται στὴν πολυθρόνα της μὲ τὸ πλέξιμο στὰ γόνατα. Στὰ πόδια της, καθισμένη σ' ἓνα μικρὸ σκαμνάκι, ἡ Μαρία στρηφώνει μὲ προσοχὴ μιὰ πετσέτα γιὰ τὴν κουζίνα. Καὶ δίπλα στὸ παράθυρο, μὲ τὰ μαλλιά ἄνω κάτω, μὲ τὰ δάχτυλα μελανωμένα ὁ Πέτρος χασμουριέται καὶ γκρινιάζει μὲ τὰ βιβλία του.

Σιγὰ-σιγὰ ἡ νύχτα κατεβαίνει. «Οὐφ! δὲ βλέπω πιά!» μουρμουρίζει ὁ Πέτρος. Καὶ μὲ τὸ τάνυσμα ποὺ κάνει, δίνει μιὰ τῆς καρέκλας του τόσο δυνατὰ καὶ μὲ τόσο κρότο, ποὺ ἡ γιαγιά, ποὺ μισοκοιμώταν χωρὶς ἄλλο, ἀνατινάχτηκε. Τὴν ἴδια στιγμή, σὰν χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἔβαλε ἓνα «Αἶ» γεμᾶτο πόνο.

Ὁ Πέτρος τρομαγμένος τὴν ρωτᾷ.

—Τί ἐπαθε, γιαγιάκα;

«Α, τίποτε. Κινήθηκε λιγάκι κι' ὁ ρευματισμός της τὴν ἔκαμε καὶ πόνεσε. Φτωχὴ γιαγιάκα!

Στὴν ἡλικία τοῦ Πέτρου, πολλὰ παιδιά δὲ θὰ δίνουν σημασία σ' αὐτὸ τὸ πραγματάκι. Τὰ μικρὰ παιδιά τῶν ὀχτῶ χρόνων, ὅταν μάλιστα εἶναι ὁμορφα καὶ γερά, στέκουν τόσο μακριὰ ἀπὸ αὐτὲς τίς φασαρίες, τοὺς ρευματισμοὺς καὶ τὰ γεράματα! Μὰ ὁ Πέτρος εἶναι καλός. Εἶναι μεγαλόκαρδος. Καὶ θὰ τὸ δείξῃ. Βάζει τὰ χέρια μὲς στὶς τσέπες, στέκει μπρὸς στὴ γιαγιά του καὶ μὲ δυνατὴ φωνὴ τῆς λέγει τί σκέπτεται νὰ κάμῃ. Ὅταν θὰ μεγαλώσῃ, θὰ φωνάξῃ τοὺς πρὸς περίφημους γιατροὺς καὶ θὰ τοὺς διατάξῃ νὰ γιαντρέψουν τὴν γιαγιάκα του. Θὰ τοὺς πληρώσῃ ὅτι θέλουν μὰ νὰ τοῦ τὴν γιαντρέψουν, καὶ ἀμέσως κιάλα, εἰδεμὴ...

Ἡ γιαγιά, ποὺ τὸ πρόσωπό της εἶναι ζωωμένο ἀκόμα ἀπὸ τὸν πόνο, χα-

μογελᾷ καὶ εὐχαριστεῖ τὸν Πετροῦλη της. Μὰ πίσω της, ἀνάμεσα στὴν πολυθρόνα καὶ τὴν πονεμένη ράχη της, νοιώθει κάτι τι μαλακὸ ποὺ χώνεται σιγὰ-σιγὰ. Αὐτὸ τὸ κάτι τι εἶναι ἓνα παχὺ μαξιλάρι, ἴσα-ἴσα ὅσο χρειάζεται γιὰ τὴν ράχη της.

Τὴν ὥρα ποὺ ρητόρευε ὁ Πέτρος, ἡ Μαρία ἄφησε τὸ ἐργόχειρό της καὶ, χωρὶς ὀρυβο, πῆρε τὸ μαξιλάρι καὶ τὴν ἔβαλε πίσω στὴ ράχη τῆς γιαγιάκας της, ὅπως εἶδε πολλὲς φορὲς νὰ κάμῃ ἡ μητέρα της.

—Εὐχαριστῶ, ἀγάπη μου!

Χαρούμενη ἡ Μαρία, ἀκουμπάει τὰ χεῖλιά της στὸ ζωωμένο χέρι.

—Ὡ γιαγιάκα! Τί κρύα ποὺ εἶσαι!

Φυσικά! Ὁ Παῦλος σηκώνει τοὺς ὤμους του. Φυσικά! Τῶπτε τότες φορὲς αὐτὸς. «Ὅσοι μπορούν καὶ κουνιούνται, καὶ τρέχουν καὶ περνοῦν, αὐτοὶ μόνo μπορούν νὰ μένουν ὅσο θέλουν τὸ χειμῶνα σὲ τόπους ποὺ χιονίζει καὶ ποὺ παγώνει. Γι' αὐτοὺς εἶναι καλοὶ. Μὰ γιὰ τὴν γιαγιάκα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ κουνηθῇ ἀπὸ τὴν πολυθρόνα της, αὐτοὶ οἱ τόποι δὲν ἀξίζουν τίποτα. Ἀς μεγαλώσῃ καὶ νὰ ἰδῇς! Οὔτε στιγμή δὲ θὰ τὴν ἀφήσῃ ἔδω. Ὅτ' τὴν ἐγκαταστήσῃ σὲ μιὰ θαυμάσια βίλλα, ποὺ θὰ διαλέξῃ ἐπίτηδες γι' αὐτήν, στὴν ἄκρη τῆς Μεσογείου, σ' ἓνα μέρος ὅπου ὁ οὐρανὸς θὰ εἶναι παντοτεὶς γαλάζιος κι' ὁ ἥλιος λαμπερός, κάπου καὶ κάτω στὴ Νίτσα, στὶς Κάννες, κάπου κατὰ κεῖ. Ἀ! αὐτὸ εἶναι πιά ἀποφασισμένο. Καὶ μάλιστα, — ὁ Πέτρος χτυπάει τὸ πόδι του στὸ πάτωμα, — ἔπρεπε νάχε γίνῃ ἀπὸ καιρὸ τώρα.

Εὐτυχῶς, ὡς ποὺ νάρθη κείνη ἡ ὥρα, ἡ γιαγιάκα δὲν κρυώνει τώρα πιά ὅσο πρῶτα. Ἡ Μαρία, τὴν ὥρα ποὺ ὁ Πέτρος μιλοῦσε, τῆς ἔρριξε σιγὰ-σιγὰ στοὺς ὤμους της μιὰ μάλλινη ἐστρπα. Ὑστερὰ γονάτισε μπροστὰ στὸ τζάκι καὶ μάζεψε, ὅσο μπορούσε, τὴν ἄθρακτα καὶ τὰ δαυλοῦλα, ἔρριξε ἓνα ξύλο ἀκόμα στὴ φωτιά, τὸ φύσηξε καὶ σὲ λιγάκι πῆδησε μιὰ χαρωπὴ κόκκινη φλόγα. Ἡ γιαγιά ἀπλώνει στὴ φωτιά τὰς πρᾶς της τὰ χέρια καὶ λέγει χαμογελῶντας:

—Σὰν θὰ γυρίσῃ ἡ Ἀννέτα, θὰ τῆς ζητήσω νὰ μοῦ κάμῃ ἓνα τσάι. Ὅτ' τὸ πιῶ καὶ θὰ εἶμαι τόσο ζεστὸ σὰν νάμουνα στὸ Μοντεκάρλο ἢ στὴν Ἰταλία.

Ὁ Πέτρος κουνάει πάλι τὸ κεφάλι του μὲ θυμὸ. «Α, ἡ γιαγιά εἶναι πολὺ καλὴ. Δὲν ἔπρεπε νάναί δῶ τώρα ἡ Ἀννέτα; Πὼς τολμάει νὰ βγαίνῃ ἔξω ἴσα ἴσα τὴν ὥρα ποὺ τὴν χρειάζονται;

Καὶ κάθε μέρα ἡ ἴδια ἱστορία.

«Α! ἂς γίνῃ κύριος ὁ Πέτρος καὶ νὰ ἰδῇτε πὼς δὲ θὰ περνοῦν αὐτὰ πιά. Ὁ ἄ-

Θῶναι καλὸς μαζί τους, δίκαιος καὶ θὰ τοὺς πληρώσῃ καλά. Μὰ πρέπει νὰ δουλεύουν στὸ λεπτὸ εἰδεμὴ... Καὶ κάθε μέρα, στὶς τέσσερις, μὰ χωρὶς λεπτὸ νὰ περάσῃ, θὰ φέρουν στὴν γιαγιά του, σάσημένο δίσκο, τσάι, σοκολάτα, γαλετάκια, μπισκούκι...

Σήμερα ἡ γιαγιά δὲν θάχῃ τόσα πράματα. Μὰ οὔτε καὶ περίμενε νὰ γυρίσῃ ἡ Ἀννέτα, γιὰ νὰ τῆς δώσῃ νὰ πιῇ ἓνα φλυτζάνι ζεστὸ τσάι. Γιατί τὴν ὥρα ποὺ ὁ Πέτρος τῆς ἐξηγοῦσε τὰ σχέδιά του, ἡ Μαρία ἔβαλε τὸ μπρικακι στὴ φωτιά καὶ σ' ἓνα τριποδάκι, πλάγι στὴν γιαγιά της, μὲ κινήματα σιγανὰ καὶ ἡσυχὰ, γιὰ νὰ μὴ σπάσῃ τίποτα, ἔβαλε τὸ φλυτζάνι, τὴν ζαχαριέρα, τὸ δοχεῖο μὲ τὴν κρέμα, τὸ τσαγιερὸ καὶ τὸ κουτί μὲ τὸ τσάι.

Ἐπὶ τέλους! Μὲ βλέμμα συγκαταβατικὸ ὁ Πέτρος ἐνθαρρύνει αὐτὸ τὸ πᾶνε-κι' ἔλα τῆς Μαρίας. Βέβαια, ὁ καθένας πρέπει νὰ ξέρῃ νὰ γίνεταί ὠφελίμος ὅσο μπορεῖ... Μὰ ἔφαγα τὰ φρύδια του ζωωμένα μὲ εἰρωνεία. Μὰ ποὺ ἔχει τὸ νοῦ της αὐτὴ ἡ Μαρία;

Γιὰ φαντασθῇ! δὲν ἔφερε κουταλάκι! Ἡ Μαρία κατακοκκίνησε ἀπὸ ντροπὴ καὶ κάνει νὰ τρέξῃ... Μὰ ὄχι, ὄχι! ἂς κοιτάξῃ τὸ μπρικακι τῆς αὐτῆς. Ὅσο γιὰ τὸ κουταλάκι, ὁ Πέτρος θα πᾶγῃ ὁ ἴδιος, — μ' ἀκούτε; ὁ ἴδιος! νὰ διορθώσῃ τὴν παράλειψή της.

Μεγαλοπρεπῆς, μὲ μεγάλη συγκατάβαση, διαπερνᾷ μὲ στρωτὸ σίγουρο βῆμα τὴν τραπεζαρία, ἀνοίγει τὸ συρτάρι, σκαλίζει μὲς στὰς στήμικα καὶ γυρίζει περήφανα στὴν γιαγιά:

—Ὅριστε!

Καὶ ἔτσι, χάρῃ σ' αὐτόν, ἡ γιαγιά θὰ μπορέσῃ νὰ πιῇ τὸ τσάι της. Εἶδε μὴ ἂν δὲν ἦταν ἐκεῖ αὐτός, ποῖος ξέρει πόσο θὰ περίμενε!

Καὶ μὲ κάποια σοβαρότητα, εὐγενικά ὁμως, ὁ Πέτρος ἐξηγεῖ στὴν Μαρία, ποὺ εἶναι καταντροπιασμένη, πὼς ἡ εὐγένεια ἀπαιτεῖ, ὅταν κανεὶς κάνει κάτι τί, νὰ τὸ κάμῃ καλά...

Μὰ ἔφαγα, καὶ ποὺ ἔπαψε λιγάκι γιὰ νὰ πάρῃ ἀναπνοή, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τῆς γιαγιάς:

—Μαρία, κάμε μου τὴν χάρῃ, παιδί μου, νὰ μοῦ φέρῃς ἓνα κουταλάκι τοῦ τσαϊοῦ καὶ βάλε στὴ θέση του αὐτὸ τὸ πειροῦνι ποὺ δὲ μοῦ χρειάζεται.

Καὶ τὸ χλωμὸ χέρι τῆς γιαγιάς δίνει στὴ Μαρία τὸ πειροῦνι ποὺ ὁ Πέτρος, βιαστικὸς, πῆρε γιὰ κουταλάκι πρῶτη τερά. Κάνει νὰ τὸ πάρῃ ὁ Πέτρος. Μὰ ἡ γιαγιά κουνάει καλὸδὸλα τὸ κεφάλι της.

—Ἀς πᾶν ἡ Μαρία καλύτερα.

Καὶ μὲ ἡσυχὴ φωνὴ προσθέτει:

—Ἐσὺ, Πετροῦλη μου, θὰ μοῦ δώσῃς ἓνα ἄλλο ὀλόχρυσο... σὰ μεγαλώσῃ. (Α. Lichtenberger) Σ. ΜΑΥΡΙΑΝΣ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ Ο. LE ROY]

Γ'. (Συνέχεια)

—Τότε λοιπόν, φώναξ' εὐθὺς μὲ τρόμο ὁ κύριος Κάσσανδρος, θὰ πῇ πὼς οἱ κλέφτες σκαρφάλασαν ἀπὸ τὸν τοῖχο, πὼς μπῆκαν στὸν κῆπο μου καὶ πὼς ἀνέβηκαν ὡς τὸ παράθυρο ἀπὸ τίς κρεβατίνες. Ἀχ, δυστυχία μου! Ὅτ' μοῦ ἔκαμαν μεγάλες ζημιές. Ὅτ' μοῦ σπασαν τὰ δέντρα, θὰ μοῦ πάτησαν τὰ χαμόδεντρα καὶ θὰ μοῦ κοψαν τὰ καλύτερά μου ἀχλάδια!

Κι' ὁ γέρο-φιλάργυρος, χωρὶς νὰ τὸν νοιάσῃ πιά γιὰ τὴν συμφορὰ τοῦ νοικάρη του, κατέβηκε τὰ σκαλιά τέσσερα-τέσσερα κι' ἔτρεξε στὸν κῆπο νὰ μετρήσῃ τὰ χλάδια του. Γι' αὐτόν, βλέπετε, λίγα ἀχλάδια, δικά του, ἀξίζουν περισσότερο ἀπὸ ὀλόκληρη τὴν περιουσία τοῦ ἄλλου.

Ὁ Ραντί-Γκρί κι' ὁ Ἀρλεκίνος τριγύριζαν στὴν κάμαρα, κοιτάζαν. Ἐξέταζαν, συζητοῦσαν κι' ἔλεγαν τάχα τὴν γνώμη τους πὼς νὰ ἐγείνῃ ἡ κλεψιά, σὰν ἀστυνομικοὶ ποὺ πῆγαιναν νὰ ἐξακριβώσουν τὸ ἐγκλημα.

—Παληόκλεφτοι! ἔλεγε κάθε τόσο ὁ Ραντί-Γκρί. Τόλμη ποὺ εἶχαν!..

—Ὁρασύτατοι! ἐπρότρεπε ὁ Ἀρλεκίνος.

—Ναί, τραγύτατοι! Νὰ κρωτᾶνε κάρη ποὺ ντὲν τοὺς πήραμε μυρωντιά!..

Ἡ Κολομπίνα ἔκλαιγε σὲ μιὰ ἄκρη. Ὁ Μιστανφλοῦτος δὲν ἔδραζε μιλιὰ παρὰ συλλογίζονταν μὲ τὸ δάχτυλο πίσω ἀπ' ταῦτί του. Ὁ Πιερρότος, πεσμένος σὲ μιὰ καρέκλα, κρατοῦσε μὲ τὰ δυὸ του χέρια τὸ κεφάλι, σὰ νὰ φοβοῦνταν μὴ τοῦ φύγῃ τὸ μυαλό.

—Κλεφτότοπος αὐτὸ τὸ Πχρίσι! εἶπε ἄξαφνα ὁ Ἀρλεκίνος μὲ συλλογισμένο ὕψος. Πρέπει νὰ πάρουμε τὰ μέτρα μας!

—Ἀλήθεια! ἀποκρίθηκε ὁ Ραντί-Γκρί, κοιτάζοντας γύρω του σὰν ἄνθρωπος ποὺ ὑποψιάζεται καὶ ροῦβᾷται. Πρέπει κρύψουμε καλά ντιαμάντια μας... Ἐγκώ, ὅσον κόσμo γκύρισα, ντὲν εἶναι ποτὲ πρὸς τὰς οὐράς τοις κλέφτες!

Στὴ σκάλα, ἀκούσθηκε πάλι ὁ Κάσσανδρος, ποὺ ἀνέβαινε τώρα μὲ κόπο, χτυπώντας κάθε σκαλὶ μὲ τὸ μπαστούνι του.

Ὁ Ἀρλεκίνος τοῦ φώναξε ἀπὸ τὸ κατῶρι τῆς κάμαρας:

—Λοιπόν, σινιὸρ Κάσσανδρε, ἀνακαλύψατε τίποτα;

—Α, τί καλοὶ ἄνθρωποι! ἀποκρίθηκε μὲ χαρὰ ὁ γέρο-φιλάργυρος. Στεβάσθηκαν τὸν κῆπό μου. Δὲ μοῦ πείραξαν οὔτ' ἓνα φυλλάκι. Μπαρῶ τους! Ὅσο κλέφτες κι' ἂν εἶναι, ἐγὼ θὰ τοὺς φιλοῦσα μόνo γιὰ τὸ σεβασμὸ ποὺ ἔχουν

στὰ δένδρα καὶ στὰ φυτὰ. Καλοὶ ἄνθρωποι!..

Ἡ Κολομπίνα κοιτάζε τὸν πατέρα της, ποὺ μπῆκε στὴν κάμαρα γελαστὸς καὶ χαρούμενος.

—Πὼς μπορεῖτε νὰ μιλάτε ἔτσι, τοῦ εἶπε μὲ πικρία, τὴ στιγμή ποὺ ὁ καϊμένος μας ὁ Πιερρότος ληστεύθηκε τόσο σκληρὰ; Μὰ δὲν συλλογίζεσθε πὼς τοῦ πῆραν ὅτι εἶχε; Καλοὶ ἄνθρωποι λέει! Μὰ δὲν ἐγείναν στὸν κόσμo χειρότεροι κακοῦργοι!

—Ἀχ, κύριε Κάσσανδρε! εἶπε κι' ὁ Πιερρότος μὲ παράπονο· τόσο μὲ συμπονεῖτε στὴ συμφορὰ μου;

—Μὰ τί θέλεις νὰ σοῦ κάμω; ἀποκρίθηκε ὁ γέρο-ἐγωιστής. Πρέπει νὰ τὸ πάρῃς ἀπόραση, παιδί μου. Στὴν ἡλικία σου, γρήγορα παρηγοριέται ὁ ἄνθρωπος. Ἐπειτα, ξέρω ἐγὼ τὰ εἰσοδήματά σου.

Μόλις σοῦ φθάνουν νὰ πληρώσῃς τὸ νοίκι σου καὶ νὰ τρῶς. Ὡστε δὲν μπορεῖ νὰ εἶχῃς φυλαγμένα πολλὰ χρήματα. Κάτι λίγα θὰ σοῦ ἔκλεψαν.

—Ἡ συμφορὰ μου εἶναι πολὺ πρὸς μεγάλη ἀπ' ὅσο φαντάζεσθε, κύρ Κάσσανδρε! φώναξε ὁ Πιερρότος. Τὸ ποῦγγι ἐκεῖνο εἶχε μέσα ὅτι ἐκληρονόμησα ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου. Ἦταν ἡ περιουσία μου. Καὶ 'ς αὐτὴ βασιζόμουν, γιὰ νὰ σᾶς ζητήσω σήμερα τὸν Κολομπίνα. Μάλιστα! σήμερα, ἂ ποψε, ἐσκόπευα νὰ σᾶς τὴν ζητήσω! Τώρα ὁμως; μὲ τί;...

—Διάβολε! ἔκαμε σιγώτερα ὁ κύριος Κάσσανδρος. Πραγματικῶς, εἶναι πρὸς σοβαρὸ ἀπ' ὅσο ἐνόμιζα... Καὶ μπορούμε νὰ μάθουμε ποτὲ ἀκριβῶς εἶχε μέσα τὸ περίρημο αὐτὸ ποῦγγι;

—Διχόστια χρυσὰ λουδρόκια. Μὴ τί χρυσά! Ἐλαμπαν σὰν τὸν ἥλιο! —Χμ!.. Καίμενε μου Πιερρότε, τώρα καταλαβαίνω τὴν ἀπελπισία σου... Πολὺ δυσάρεστο, πολὺ... Καταλαβαίνεις ὁμως τώρα καὶ σὺ, πὼς δὲν πρέπει πιά νὰ συλλογίζεσαι τὴν κόρη μου; δὲ θὰ τὴν δώσω ποτὲ σ' ἓνα παιδί ποὺ δὲν ἔχει πεντάρα!

—Τὸ ξέρω...δυστυχῶς, τὸ ξέρω καλά... Γι' αὐτὸ εἶμαι καὶ τόσο ἀπελπισμένος. Ὅταν μὲ μ' ἓνα ποῦγγι, χάνει κανεὶς καὶ τὴν εὐτυχία ποὺ εἶχε μέτῃ, εἶναι φοβερό!.. Δὲν μοῦ μένει πιά παρὰ νὰ πεθάνω.

—Ὅχι δά, φίλε μου Πιερρότε, μὴ λές τῶρ' ἀνοησίες! Δὲν πεθαίνει κανεὶς γιὰ τόσο πρᾶγμα. Ὅτ' ἐξακολούθησῃς νὰ ἐργάζεσαι, θὰ βγάξῃς τίμια τὸ ψωμί σου,

ὅπως κάνει ὁλος ὁ κόσμος, καὶ δὲν θὰ εἶσαι καθόλου δυστυχισμένος. Δὲν τοῦ λέω καλά, κύριοι; ρώτησε στρεφόμενος πρὸς τοὺς ἄλλους νοικάρηδες.

Ὁ Ἀρλεκίνος κι' ὁ Ραντί-Γκρί ὑποκλίθηκαν σοβαρὰ, γιὰ νὰ δείξουν πὼς ἐπιδοκιμάζουν τίς συμβουλὲς τοῦ κ. Κάσσανδρου, κι' ὁ Μιστανφλοῦτος ἐκούνησε μόνo τὸ κεφάλι του.

—Κι' ἀφοῦ ὅλο τὸ κακὸ ἦταν αὐτὸ, ἐξακολούθησε ὁ γέρο-φιλάργυρος, προτείνω νὰ γυρίσουμε ὅλοι στὶς κάμαρές μας καὶ νὰρίσουμε τὸ παιδί ἥτιχο. Φθάνει πιά. Ἀρκετὰ τὸ παραζαλίσαμε καὶ παραζαλισθήκαμε καὶ μεῖς... γιὰ τὸ τίποτα!

Ἐκαμε ἓνα βῆμα πρὸς τὴν πόρτα, ὁλλὰ ξαναγύρισε.

—Καὶ ὁμως, εἶπε, αὐτοὶ οἱ κλέφτες εἶναι πολὺ τολμηροὶ καὶ γι' αὐτὸ πολὺ ἐπιφοβοί.

Ἀκούς ἐκεῖ νὰ μοῦν ἀπὸ τὸν κῆπο ὡς μέσα στὶς κάμαρες τοῦ σπιτιοῦ! Σὰς συμβουλεύω ὅλους νὰ κλειδώνετε καὶ νὰμπαρρῶνετε καλὰ τίς πόρτες σας, τὸ βράδυ, πρὶν πλαγιάσετε. Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο θὰ κάνω. Θὰ βάλλω καὶ σπασμένα γυαλιὰ στὴ ράχη τοῦ τοίχου, ὀλόγυρα στὸν κῆπο, γιὰ νὰ προφυλάξω τὰ καρποφόρα μου δένδρα.

Μὲ τὰ λόγια αὐτά, πῆρε τὴν κόρη του ἀπὸ τὸ χέρι καὶ βγήκε ἔξω.

Ὁ Ἀρλεκίνος κι' ὁ Ραντί-Γκρί τὸν ἀκολούθησαν κι' ἄρχισαν τώρα νὰ τοῦ ἐξηγοῦν πὼς ἀκριβῶς συνέβη τὸ δυσάρεστο ἐπεισόδιο:

Εἶχαν ξυπνήσει τρομαγμένοι ἀπὸ τὰ ξεφωνητὰ τοῦ Πιερρότου καὶ βγήκαν ἀπὸ τὴν κάμαρά τους νὰ ἰδοῦν τί τρέχει κι' ἂν ἦταν κανένας κίνδυνος, νὰ βοηθήσουν. Τότε ὁ Πιερρότος τοὺς πῆρε γιὰ κλέφτες καὶ τοὺς ρίχτηκε σὰ δαιμονισμένους.

—Ἀπὸ τὴν κουταμάρα του! φώναξε ὁ κ. Κάσσανδρος.

—Κι' ἀπὸ τὴν παραγγιὰ τοῦ ἐπρόσθεσε ὁ Ἀρλεκίνος. Αἰγὸ ἔλειψε νὰ μᾶς πνίξῃ, ἀλλά... ἀφοῦ ἦταν παρεξήγησις, δὲν πειράζει. Ἐνα μόνo πρᾶγμα συλλογίζομαι τώρα καὶ ἀνησυχῶ.

—Τί, ἐλαμμπρότατε;

—Ἀνησυχῶ γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς δικῆς μας. Ποῖος ξέρει μήπως ἡ ἀποφινὴ ἀπόπειρα ἐγείνῃ γιὰ μᾶς; Οἱ κλέφτες μπορεῖ νὰ ἔμαθαν πὼς κατοικήσαμε στὸ σπῆτι σας, ἀλλά νὰ μὴν ἤξεραν ἀκριβῶς σὲ ποῖα κάμαρα καὶ νὰ μπῆκαν κατὰ λάθος στοῦ νέου Πιερρότου ἀντὶ νὰ μοῦν στὴ δική μας. (Ἐπεται συνέχεια)

«Ὁ Μιστανφλοῦτος εἶχε καθίσει 'ς ἐκεῖ σκαμνί...» (Σελ. 229, στ. 6').

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΑΝ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

Γ.

Τὸ γραφεῖο τοῦ κ. Ξενοπούλου εἶναι ψηλά· πολὺ ψηλά καὶ φαίνεται ἀπὸ κεῖ σχεδὸν ὅλη ἡ Ἀθήνα, φαίνεται ἀκόμα καὶ ἡ Ἀκρόπολις. Μαγεῖα πρὸ πάντων τὰ ἡλιοβασιλέματα. Μοιάζουνε... σὰ ματωμένα.

— Τὸν Αἰμίλιο Εἰμαρμένο τὸν ἐγνώρισε;

— Σχεδόν.

— Πῶς μιλεῖς, καί μένε, σὰ σφίγγα. Πῆρες μὴν ἡμέτερα ἀπ' τὸν Ἀγανία καὶ δὲν τὰ πῆρες τουλάχιστον σωστά.

— Μὰ γιατί; Ἦρθε στὴ Διάπλαση, ἔφυγε; ῥωτᾷ τὸν κ. Παπαδόπουλο ποῖος ἦταν ὁ κύριος ἐκεῖνος πού τοῦ μιλοῦσε μὲ τὴν ἐλευθερίαν.

— «Ὁ κ. Κουρτίδης», μοῦ λέγει. «Δὲν ἤξερα πῶς δὲν τὸν ἐγνώριζες γιὰ νὰ σοῦ τὸν συστήσω». Ἐχασα μιὰ σεβαστὴ γνωριμία.

— Στὴν Ἑλληνικὴ Θεοτήτα πῆγες; μοῦ λέγει τὸ Εὐγενές Ἰδανικὸν τῆς «Νέας Ἑλλάδος».

— Δυστυχῶς ὄχι. Εἶχα σκοπὸ νὰ πάω μὰ τὰνάβαλλα ἀπὸ μέρα σὲ μέρα...

— Στὸ Στεννομαχιστάκι;

— Μιὰ φορὰ μονάχα μὲ τὸν Τέλλο Ἀγρὰ. Πολὺ καὶ τότε. Πῆγαμε ὅλον ἐκεῖνο τὸν ἀνῆφορο (κάθεται στὴν ὁδὸ Δεινοκράτους) μὲ τὰ πόδια. Γι' ἀγάπη τοῦ ὅμως καί... γιὰ μιὰ φορὰ δὲν ἐπείραζε. Βοήκαμ' ἐκεῖ καὶ τὸ Ἑθνικὸν Ὀνειρον.

— Τὸν Νικητὴ τῆς Αὐριον;

— Κι' αὐτὸν ἀπὸ τὸ «Παιδικὸν Ἀστέρα» ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια τὸν ἀντάμωσα στὴ Διάπλαση. Ἀχώριστο μὲ τὸ Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, ἓνα πολὺ καλὸ παιδί. Ἀκόμα καὶ τὴ Δευτερίαν στοὺς Σκλάβους πού γι' ἀγάπη μου ἦρθε καὶ μὲ βρῆκε στὸ λόχο μου, τὸ λόχο τῶν τηλεγραφητῶν. Ἦμουν ἐκπαιδευτὴς τότε.

— Στὸ κ. Δούλη πῆγες; — Δυστυχῶς δὲν πῆγα οὔτε ἐκεῖ. Ἀσχολίες, βλέπετε, μπόλικες. Στὴ Διάπλαση μόνον δὲ περνοῦσε μέρα χωρὶς νὰ πάω ταχτικά πῆγαινα καὶ στοῦ Τέλλου Ἀγρὰ. Μαζί του περνοῦσα στιγμὲς εὐτυχισμένες.

— Τὸ μαντεύουμε, μοῦπε ὁ Ωραιοπαθής.

— Ὁ κ. Παπαδόπουλος ἔχει παιδιὰ; μὲ ῥωτῆσεν ἔξαρνα ἓνας μικρὸς μας φίλος.

— Μὰ ὅλοι μας παιδιὰ του εἴμεθα. Τόσα παιδιὰ πού πέρνονε τὴ Διάπλαση; Ἐξέρετε τὸ ὅμως. Γιὰ χάρι μας, γιὰ νὰφοσιωθῇ ὁ λοκληροτικὸν στὴ Διάπλαση μας καὶ νὰ μὴν ἐξῇ ἄλλες ἀσχολίες ἐξώρ' ἀπ' αὐτὴ, ἔμεινε ἀνύπαντρος. Θυσία πού πρέπει νὰ τοῦ τῇ ξερωμεῖται.

Μεγάλῃ ἐντύπωσιν τοὺς ἔκαναν τὰ λόγια μου.

— Ὁ ἀδελφός του;

— Ὁ κ. ἀρχίατρος; Γιὰ μένα ἐνδιαφέρθηκε περισσότερο ἀπὸ τὸ πολὺ ὁ αὐτὸν καὶ στὴν κ. Ράττα, μιὰ κυρία τῆς ἀνώτερης ἀριστοκρατίας, χρωστώω πολλὰς καλωσύνας...

— Ποιὰ εἶναι ἡ Σκανδαλιάρικα; μοῦ ψιθυρίζει ἡ Χαογεννημένη.

— Μὰ γιὰ ψευδώνυμα σὰς εἶπα μὴν ἐπιμένετε. Δὲν τὰ ἔξερα πρῶτα-πρῶτα. Σὰς βεβαίω πῶς κάποτε εἶχα τὸ βιβλίον τῶν ψευδωνύμων στὰ χέρια μου γιὰ ὑπηρεσίαν τῆς Διάπλασης— μεγάλη ἐμπιστοσύνη αὐτῇ τοῦ κ. Παπαδόπουλου σὲ μένα— καὶ κράτησα μερικὰς σημειώσεις. Μόλις βγῆκα ἀπὸ τὸ γραφεῖο, μὲ ῥωτῆσε ὁ Τέλλος Ἀγρὰς γιὰ κάτι πού μὲ εἶχε ἐπιφορτίσει νὰ μάθω καὶ δὲ μπόρεσα νὰ τοῦ πῶ τίποτα. Δὲν τόλμησα νὰ διαψεύσω τὸν κ. Παπαδόπουλο στὴν ιδέα πούχε σχηματίσει γιὰ μένα κ' ἐσχίσθη τὴ σημείωσιν πού εἶχα κρατήσει. Ἀρνήθηκα στὸν Τέλλον Ἀγρὰν. Μεγάλῃ θυσίᾳ αὐτὴ ἀπὸ μέρους μου πού ὁ κ. Παπαδόπουλος πρέπει νὰ τὴ μάθῃ.

— Σοῦδωσε τίποτα γιὰ μένα ἡ Διάπλαση; μοῦ λέγει μιὰ μου μικρὴ ξαδέλφη.

— Μοῦδωσε τῆς εἶπα.— Τί; — Φιλιά. Τὴν ἐφίλησα μὰ ἤθελε καὶ καραμέλες μαζί μὲ τὰ φιλιά. Τὴν ἄλλη μέρα τῆς πῆγα μερικὰς ἀπὸ μέρους τῆς Διάπλασης καὶ τῆς Κυρὰ Μάρθας. Καλὰ τὰ φιλιά, μοῦ εἶπε, μὰ οἱ καραμέλες καλύτερες.— Καὶ ἡ Διάπλαση; — Ἀκόμα καλύτερη... σὰ μού στέλλει καραμέλες ὅμως, μοῦπε φεύγοντας...

(Ἀπόπασμα ἀπὸ τὰ «Σὰν ἀπομνημονεύματα» μου. Ἀπ' ὅσα ἀναφέρονται στὴ Διάπλαση...)

Πειρακτικῶν κ.ἄ.
H ΑΠΡΟΝΟΗΤΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ

« Προσέχτε νᾶχετε ἐτοιμασίαι ὅλες τὰ λουλούδια σας, γιὰ τὸ Πανηγύρι τῆς Πρωτομαγιάς », εἶπ' ἡ ξανθὴ Νεράιδα φεύγοντας ἀπ' τὸ μεγάλο κήπο, γιὰ νὰ φέρῃ κ' ἄλλου τὸ ἄγγελμα τῆς κυρᾶς τῆς, τῆς Ἀνοίξης. Οἱ τριανταφυλλίδες κ' οἱ κρινεὶς καὶ τὰ ἄλλα φυτὰ τοῦ κήπου ἔσεισαν τὶς φυλλοσιές τους, γιὰ νὰ δείξουν πῶς κατάλαβαν.

Μὰ μιὰ τριανταφυλλία πού πέρου εἶχε πρωτανθίσῃ κ' ἦταν τὸ καμάρι τοῦ κήπου καὶ τὸ στολίδι τῆς Πρωτομαγιάς, φάνηκε πῶς δὲν ἄκουσε τὰ λόγια τῆς Νεράιδας.

Μπᾶ! γιατί τὶς εἰδοποιούσε ἀπὸ τώρα ἡ Ἀνοίξη; Βέβαια δὲν μπορούσε νᾶχη λάθος ἡ γειτόνευσ-σά τῆς ἡ γειτῆ Πασαλιά, πού τῆς εἶπε πῶς ὁ ἥλιος θὰ βγῇ ἀκόμη 35 φορὲς ὡς πού νᾶρθη τὸ Πανηγύρι. 35 φορὲς θὰ βγαίνει ὁ ἥλιος; ἀμ' τότε εἶχε καιρὸς, γιατί νᾶρχισῃ ἀπὸ τώρα; Αὐτὰ συλλογίζονταν ἡ τριανταφυλλία καὶ δὲν ἀπάντησε κ' αὐτὴ στὴ Νεράιδα.

Οἱ μέρες περνοῦσαν, ἡ τριανταφυλλία ξεχάστηκε. Μὴ μέρα, ἓνα λευκὸ συννεφάκι πού περνοῦσ' ἀπὸ πάνω τῆς στὸν οὐρανὸ, τῆς θύμισε τὰ περσινὰ τῆς λουλούδια, τὶ ὤμορφα πούταν. Ἀξάφνα συλλογίστηκε τὸ Πανηγύρι... τρομάζει, τῆς ἔμεινε τόσος λίγος καιρὸς! Ἀρ-χισε νὰ ἐργάζεται, μὰ ἦταν ἄργα.

Τὸ πανηγύρι ἦρθε, ὁ κήπος ἦταν γεμάτος λουλούδια πού εὐωδίαζαν γλυκὰ. Τὰ πέταλά τους ἦταν στολισμένα μὲ διαμάντια δροσιάς. Καὶ μονάχα ἡ ἀπρόνοητη τριανταφυλλία δὲν εἶχε οὐτ' ἓνα λουλούδι, εἶχε μονάχα μπουμπουκίον. Ἡ γειτόνευσά τῆς γρηὶά πασχάλια, σὰν τὴν εἶδε ἐστὶ θλιμμένη καὶ οκυθροπῆ, τῆς εἶπε μὰ παροιμία πού ἤξερε ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ τὴν ξέρῃ γι' ἄλλη φορὰ: « Ἀναβε τὸ λυχναρί σου πρὸ τοῦ νύκτος ».

Κυθέρεια
[Β' Βράδ. Διγ. Διηγήματο;]

ΞΗΜΕΡΩΜΑ

Μέσ' στὸ σκοτάδι τὸ πυκνὸ πού ὁ Αὐγερινὸς στολίζει. Κεῖ στὴν κορυφὴν τ' ὀρθρινὸ Φωτάκι λαμπυρίζει.

Σὰν γλυκοφέξῃ ἡ ἀγγὴ Νερό θὰ τρέξῃ Ἀπ' τὴν πηγὴ

Παίρνει τὸ φύλλο τὸ ξερό Γυρνά τὸ μύλο Τὸ γοργό.

Εὐπνοῦν τὰ δέντρα ζωηρὰ Ἡ φύσις ἀνασπίνει Ἀυτὴ ἡ κορυφὴν ἔχει ψηλὰ Σκιρτὰ ἡλιολουσμένη

Ἔνα πουλάκι Στὸ κλαδί Σὰν ἀηδονάκι Τραγουδεῖ.

Βοσκοῦν τὰρνάκια Μὲ χαρὰ Στὰ χορτάκια Τὰ λωρὰ.

Καὶ ὁ βοσκὸς τὰ καρτερεῖ Σὰν τὸν καλὸ πατέρα Κι' ὁ κἄμπος πέρα ἀντιλαλεῖ Πού παίζει τὴν φλογέρα.

Οὐράνιος Θόλος

Τὸν ΕΒΓΑΛΑΝ ΨΕΥΤΗ

Ὁ Νίκος καὶ ὁ Κώστας κάνουν μάθημα στὸ σπίτι. Χθὲς ὁ καθηγητὴς τοὺς μιλοῦντας γιὰ Ποίησι, τοὺς εἶπε: « Σ' ἓνα ποίημα κάποιος ποιητὴς λέγει ὅτι ἡ χαρὰ εἶναι σὰν μιὰ Νεράιδα... » Ἀὐτὸ εἶναι ψέμμα, λέγει ὁ Κώστας. Δὲν μπορεῖ ἡ χαρὰ νὰ εἶναι Νεράιδα, γιατί Νεράιδες, μᾶς τὸ εἶ-

πατε καὶ σεῖς, δὲν ὑπάρχουν, ἐνῷ χαρὰ ὑπάρχει. — Ἄνθρωπε, δὲν καταλαμβάνεις ἀπὸ ποίησι. Λοιπόν, ἡ Νεράιδα Χαρὰ μολὶς μᾶς ἐγγίζει μὲ τὸ μαγικὸ ραβδί τῆς. Θέλει δηλαδὴ νὰ πῇ ὅτι ὁ ἀνθρώπος δὲν εἶναι αἰώνιος: χροῦμενος. —

Κι' ἄλλο ψέμμα, κύριε καθηγητά, λέγει ὁ Νίκος, λέτε πῶς μολὶς ἡ χαρὰ μᾶς ἐγγίζει. Μὰ ἀφοῦ σεῖς, καθὼς σὰς εἶδα χθὲς, εἵσαστε τόσος χαρούμενος, περ-τὴ νὰ σὰς ἔσπασε τὸ ξύλο ἡ Χαρὰ μὲ τὸ ραβδί τῆς, πᾶν πού δὲν πιστεύω νὰ πάθατε! Ὁ καθηγητὴς ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα κ' ἀπὸ τότε δὲν ξαναπῆρε σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι, ὅπου δύο ζιζάνια πού δὲν ἤξευραν γὰρ ἀπὸ ποίησι, τὸν ἔβγαζαν ψεύτη! Φαέδων

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐρωτοῦν τὸν Νάυτο-πρ-σκόπο:

— Ποῖο γεωμετρικὸ σχῆμα προτιμᾷς;

— Τὸ τρίγωνο!

— Γιατί;

— Γιατί τρώγεται

Ἐστᾶλη ὑπὸ τ. Βωμοῦ τ. Ἐλευθερίας

Ἡ Διδασκαλία: — Ποῖο εἶναι, Ζωή, τὸ ἀντίθετον τῆς κακίας;

Ἡ Ζωή: — Μά... ἡ ἀκακία, νομίζω.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Φεμινιστρίας

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ὁ συνδυασμὸν τῶν λύσιν μὲ 10 λεπτὰ θὰ λάβῃ ἅπλως μέρος εἰς τὴν Κλῆσιν. Ἐάν ὅλῃ νὰ δημοσιευθῇ καὶ τὸ νομὰ τοῦ εἰς τοὺς Ἀύτας, πᾶν νὰ ὁσκλησῇ λεπτὰ 25 εἰς γραμματόσημον.

α') ΠΑΙΖΟΝΤΕΣ

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πινδίου Φοίβου

BO

ΣΕΡ ΓΟΣ ΠΡΕ

ΖΑ ΚΟ Α ΝΗ ΖΔ

ΠΥΡ ΒΙ ΛΟΣ

BE

Πέντε πόλεις τῆς Ἑλλάδος.

6') Αἰνίγμα

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κέρου Ἐρμού

Μονό, ἀντίζω

Μοσχομυρίζω

Διπλό, ἀφρίζω

Καὶ κυματίζω.

δ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ncsst - n * - pnt - d - l

Νάναγνοσθῇ τὸ Φωνηεντόλιπον.

Λύσεις τοῦ 27ου φύλλου

α') Τριανταφυλλόν, γαρύφαλλον, μαργαρίτα. — β') Σέβου τὴν Ἑσάν

Πρόνοιαν. — γ') Soyez bons les uns pour les autres.

ΔΑΝΤΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

ὁ ὁποῖος ἐδημοσιεύθη εἰς τὰ τέσσαρα πρῶτα φυλλάδια, ἐτυπώθη καὶ χωριστὰ καὶ πωλεῖται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας λεπτὰ 30. (Ταχυδρομικῶς, λεπτὰ 35.)

183ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ

Γιὰ νὰ σὰς ἰδῶ λοιπόν, πού κορυφώσετε πῶς λύετε εὐκολώτατα τὰ Κρυπτογραφικὰ πού σὰς ἔχω, θὰ λύσετε καὶ τὸ σημερινόν: ἔλα πολλὸ πὶδ δύσκολο ἀπ' ὅσα εἶδωσα ὡς τώρα...

Καὶ ὅμως! Τὴ στιγμὴ πού κα-τέ' ἀπ' αὐτὰ τὰ σημεῖα, καθένας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀριθμοὺς ἀντι-προσωπεύει ἓνα γράμμα, καὶ πάντα τὸ ἴδιο, δὲν θὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ βρῆτε τὸ ἀλ-φῆττον τοῦ καὶ νὰ διαβάσετε τὸ κρυπτογραφικόν. Φθάει νὰ προ-σέ-τε μὲ κάποια μέθοδο. Νὰ προσέ-τε δηλαδὴ πρῶτα-πρῶτα στὰ σημεῖα πού ἐπαναλαμβάνονται πῶς συχνὰ κ' ἐπάνω-κάτω εἰς τὶς θέσεις τῶν λέξεων (π. χ. εἰκὼν σ, ν, α, υ κτλ.)

Γιὰ νὰ σὰς εὐκολύνω περισσό-τερο, σὰς λέγω καὶ τὸ ἐξῆς: Τὸ ἐμμένον μου εἶναι τέσσαρες στίχοι ἐκαπεντασύλλαβοι, καθένας σὲ τὸ χωρισμένον στὸ Κρυπτογρα-φικόν, ἀπὸ ἓνα ποίημα μεγάλου Ἑλληνοποιήτου.

Θὰ βραβεύθῃ ὁποῖος μού γράψῃ αὐτὰ:

Α') Τὴν ἀνάγνωσι τῶν στίχων.

Β') Τὸ ἀλφῆττον τοῦ Κρυπτο-γραφικοῦ καὶ τὸν τρόπο πού τὸ κάμα.

Γ') Μὲ ποῖο τρόπο μπό-ρε νὰ τὸ βρῇ αὐτός.

Δ') Τὸνομα τοῦ ποιητοῦ, τὸν τί-τλο τοῦ ποιήματος καὶ σύντομα ἱστορικόν του.

Τὸ κρυπτογραφικὸ τοῦ σημερι-νοῦ Διαγωνισμοῦ εἶναι τὸ ἐξῆς:

— 0> 7= «48» 098;6(!>

4) (44)48 ! ,!28, !> 1)

3) (3= (0 !> (0 !:48>0

2) 6 > (! 4(= !> !> 1)

1) 1> 4> 4> 0)834>

0> 0> 38:48 6 !56 >1)

0> 62:1>4> 98 4>—834>

Δωρεάν εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὸν τὸν Διαγωνισμὸν οἱ ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγ-γραμμένον διὰ τὸ 1919· οἱ ἄνευ ψευδωνύμου συνδρομηταὶ καὶ τὰ ἄλλα τῶν ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν (εἰς νόμισμα ἢ γραμματόσημον) ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν 50 οἱ ποσασταί.

Ἀπαντήσεις, γραμμέναι εἰς χω-ριστὸν χαρτί, (πού νὰ μὴν περιέ-χῃ δηλαδὴ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τῆς ἀπαντήσεως) εἶναι δεκταὶ μέχρι 10ης Αὐγούστου ἔ. ἔ.

Βραβεῖα θάπονενθησιν τὰ ὅρι-σμένα δι' ὅλους τοὺς Μεγάλους Συνδρομητοὺς. [Ἰδε Ὁδηγὸν Κεφ. Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΞΟΧΑΣ

ΔΙΑ ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

Τὸ θερπνότερον Ἑλληνικόν

μελίον εἶνε οἱ

«ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ»

ἄρχ. 5 καὶ ταχυδρομικῶς 5,50

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, τὴν 17 Ἰουνίου 1919.

Στερεότυπον: Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἀ-ρωτήσεις καὶ ἀπορίας, πού εὐ-κόλως καὶ καθένας τὴν ἀπάν-τησιν καὶ τὴν λύσιν εἶναι ὁ Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, ἅμα τὸν δια-βάσῃ προσεκτικὰ.

ΑΝ ἀμφισβῆται κανεὶς ἀκόμη γιὰ τὴ σωτηρία ἐπιδόσθη πού ἔχει ἡ ἀ-νάγκη τῆς «Διαπλάσεως» σὲ εὐ-χεῖς καὶ θλιμμένους, σὲ βυεῖς καὶ ἀ-σθενεῖς, ἀ: διαβάζει αὐτὰ πού γρά-φει σήμερα τὸ Μαγευτικὸν Σελιγνό-φως: «Τὰς τελευταίας ἡμέρας ἡμῶν ἀσθενῇ: ἐκ παραπονοίας καὶ ἐστενωχο-ρούμην πολὺ διὰ τὰ μαθήματα πού ἔχονα. Διὰ νὰ διέλθω λοιπόν τὰς ἀ-νιαρὰς αὐτὰς ἡμέρας, — ἐννοεῖται: ἀ-μετὰ τὴν κρίσιν τῆς ἀσθενείας, — ἐ-στειλα κ' ἀγόρασα ἀπὸ τοῦ γραφεῖου ἓνα παλαιὸν σου τόμον. Ἀχ, τί ὁ-ρατοῦ πού ἦταν! Πόσον γρήγορα περ-νοῦσαν αἱ ὥραι! Μ' ἔκανε νὰ λησμο-νῶ τὰ μαθήματα πού ἔχονα καὶ νὰ γίνω πὶδ γρήγορα καλὰ. Πόσην σοῦ χρωστώ εὐγνωμοσύνην!»

Ἡ ἴδια προσέτι: «Διὰ τὸν λόγον τῆς ἀσθενείας μου, δὲν κατώρθωσα νὰ συγχαρῶ τὸν Τέλλον Ἀγρὰν δι' αὐτὸ θὰ εἰς παρακαλῶμαι, καὶ ἐκ μέρους τῆς οἰκογενείας μου, νὰ τοῦ διαδόσῃς θερμότητα συγχαρητήρια διὰ τὴν δι-πλὴν του ἐπιτυχίαν».

Τὸ γράμμα σου, Ἀκτὴ, μ' ἔβλησε καὶ μ' ἀνέσχυξε πολὺ. Ἐννοῶ ὅλην αὐτὴν τὴν ἀπελπισίαν πού σὲ κατέχει, ἀφοῦ οἱ γίαιτροί δὲν δύνουν πᾶν τὸν πρὸς ῥιπὴν σου πατέρα. Ἀλλ' εἰς καμμίαν περίστασιν ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ ἐλπίσῃ. Ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος κ' ἀπὸ ἐκεῖ πού δὲν ἐλπίσει κανεὶς, τοῦ παρουσιάζει τὴ σωτηρίαν. Μὴ λὲς λοιπόν ἐὰ μείνουμε ὀρκατοὶ καί, μόνον στὸν ἔνδο τόπο, τὶ θ' ἔλ-θουσι; ἀλλὰ ὁπλίσου μὲ θάρρος καὶ μὲ ὑπομονὴν γιὰ νὰ νᾶντεπείλθῃς κατὰ τοῦ κακοῦ καὶ νὰ νικήσῃς.

Δαρνοστεφὴς Νίκη, διάδωκα μὲ χαρὰ μου τὸ πρῶτο σου γράμμα κ' εἶδα δι' εἰσαί ἓνα πολὺ καλὸ παιδί. Γράψε μου συχνὰ καὶ περισσότερα.

Τὸ Δευτερομένον Αἰβάκι μού γρά-φει, δι' ὁ μεγάλος ἀδελφός: τοῦ Νί-κοι, πού εἶναι ἓν οἰκογενειάρχης, ὅταν τοῦ ζήτησε λεπτὰ νὰ γίνῃ συνδρομητής μου, δὲν τοῦ ἔδωκε λέγων. «Τὶ νὰ τὴν κάνῃς τὴ Διάπλασι, τὶ θ' βγάλῃς».

Ἦντοτε ὅμως τὸν κατέρριον καὶ μιὰ μέρα, ἀπὸ περιέργεια, ὁ Νίκος πῆρε νὰ διαβάσῃ ἓνα φυλλάδιον, γιὰ νὰ ἰδῇ εἰ εἶναι αὐτὴ ἡ περίφημη Διάπλασι πού τοῦ λένε... Ἐ, ἀπὸ τότε, κάθε μεσημέρι, πρὶν κοιμηθῇ, παίρνει τὰ προηγουμένα φυλλάδια καὶ τὰ διαβά-ζει. Μ' ἐνδιαφέρει ῥωτᾷ τὸ Α. Αἰ-βάκι, τί εἶναι Ἐσπερίωμα, Μ. Μυ-στικά κτλ. Καὶ μιὰ μέρα πού ἔμαθε δι' ὁ μικρότερος ἀδελφός: ἐδιάδωκε φυλλάδιον τοῦ Νάτ Πίλκερτον, τοῦ εἶπε: «Νέ, ὁ Γεωργὸς ἔχει ἀπάνω Διάπλασι, πού γράφει πολλὰ καλὰ πράγματα. Π

ριοδικός: «*Αν και δεν γνωρίζω καμμία Κατίνα Δευκιάδου, αν τούτοις σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ γράψετε συνδρομητὴ γιὰ ἑξὶ μῆνες*». Τὸ μαθαίνει ἡ φίλη μας καὶ τοῦ γράφει ἀμέσως: «*Καλέ, ἐγὼ ἤμουν, ἡ Τρισεύγενη...*» *Ἡ Τρισεύγενη*;! καλέ, τί μοῦ λές;... Καὶ τὸ Πειρακτικὸν ἔσπευσε νὰνανεῶσθαι τὴ συνδρομὴν τοῦ γι' ἄλλους ἑξὶ μῆνες. Τὸ ἀνέκδοτο αὐτὸ μαρτυρεῖ πολλὰ ὑπὲρ τοῦ Πειρακτικίου. Νὰ ἑνας ἀγνός ἴσους, [πὺν περισσότερον τὸν ἐνδιαφέροντος τὰ ψευδώνυμα ἀπὸ τὰ ὀνόματα καὶ οἱ ἰδέες ἀπὸ τὰ πρόσωπα... — «*Μαλωμένες*». Πολὺ ὥρατο! Χαρακτηριστικὸν ἐπεισόδιον τῆς μαθητικῆς ζωῆς, ψυχολογικὸν καὶ καλογραμμένο. — «*Συνοχή*». Τὰ ἐπικαιρὰ σπάνια εἶναι καλὰ. *Ἡ πατριωτικὴ χαρὰ* δὲν ἄφισε τὸν ποιητὴ νὰ δουλέψῃ τοὺς στίχους του, τὴ φόρμα του' ἐξεκτελεῖ ὅμως στὸ πῶμα του πὺν εἶναι τουλάχιστον εὐκρινές. — Μιὰ ἀλήθεια. Μετάφρασις. Κάποτε, μοῦ φαίνεται εἴχα ξαναβάλει κάτι ὁμοιο. Μὰ βέβαια πὺν ὁ Ν.τ.Α. δὲν τὸ πήρε ἀπὸ κεῖ. «*Ὅστε μὴ σπεύσετε σὲ καταγγελίας...*»

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀναγνωστὰς, ἀν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος, δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἡ ἀναγνωστὰς ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1919. «*Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν εἰς ἀγρία, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.*»

Νέα Ψευδώνυμα: Λαρυνοστροφῆς Σημάλα, κ. (ΜΡ). Κουρέλι, κ. (ΜΤ). Λυγαριά, κ. (ΣΠ). Ἰδανικότης, κ. Ἀθῶνα Περιστέρα, ἄ. (ΔΠ). Μπερτινι, κ. (ΦΤ). Κόρη τῆς Ἀδριανῆς, κ. (!!!). Τυχερή, κ. (ΕΣ). Ἡρωϊκὸν Σίφος, ἄ. (ΣΚ). Φυσιολόγος, ἄ. Ἐρρίκος ὁ Δ', ἄ. Νεαρός Μακεδὼν, ἄ. (ΠΧ). Σκιπιδων ὁ Ἀφρικανός, ἄ. (ἀν μὲ βρήτε). Καμπανίλα τοῦ Ἀγροῦ κ. (!!!). Καμέλια, κ. (!!!).

Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: Μαδουσίλας, ἄ. Ναῖας, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τοὺς πολλὰ προτάσεις λεπτὰ 50 διὰ τὰς περιλήψεις 10 λεπτὰ ἡ λέξις. **Μ.Μ. ἐπιθυμοῦν ἀνταλλάξουν:** ἡ *Τιμημένη Γαλαολευκὴ* μὲ *Φτωχ. Χαίρομαι*, *Ἀστροφεγ.*, *Ἀγροίον*. — ἡ *Γυρτοπούλα* μὲ *Θύμ. Καρδ.*, *Ἡρωίδα* τ. 21., *Ρεζεντά*. — τὸ *Ζιζάνιον* τοῦ *Σχολείου* μὲ *Νικήτορ. Γαλανόλ.*, *Μακεδ. Πρόσκ.*, *Ἀγγ. Φθιτ.*. — ἡ *Πανελλήνιος Ἑλπίς* μὲ *Γοργ. Φαροπ.*, *Εἰμαρομ.*, *Μεγ. Ἀγροιστ.*, *Χρυσάλλδα*. — τὸ *Φίλο* τοῦ *Λεβάντε* μὲ *Ὀχρ. Λαῖδ.*, *Νεοῖδα* τ. *Αγρόφ.*, *Καστ. Δεσβιοπ.*, *Ἀγροβιολ.*, *Γρασιελ.*, *Πονπέ, Τριανταφυλ.*, *Σαμωτοπ.*. — ἡ *Ἰδανικότης* μὲ *Φλάμπ. τ. Δευτ.*, *Κυαν. Λάβ.*, *Ἀστροφεγ.*, *Δευτεριά, Κάρομεν*. — τὸ *Ἀντισμένο Θυμαράκι* μὲ *Νατισρόφ.*, *Μανιατοπ.*, *Μπουμπουλ.*, *Πονπέ, Τριανταφυλ.*, *Ἀστροφεγ.*, *Νοσταλγ.*, *Ραφαέλλαν*. — ὁ *Εὐνοῦρος Σταυρός* μὲ *Αγρ. Βορίαν*, *Ἀριελ.*, *Ἑλλ. Ἰδεῶδ.*. — ὁ *Ἑλληνικὸς Βλαστός* μὲ *Καβρίαν*, *Ζινέτ.*, *Ἑλλ. Οὐραν.*, *Υπεροφ.*, *Ἑλληνίδα, Μανιατοπ.*, *Γυδωι.*. — ὁ *Μικρὸς Δέσβιος* μὲ *Φτωχ. Χαίρομαι*, *Ἑλλ. Ψυχὴν*, *Ἀνοικτόκαρδον*. — ἡ *Βενετσιάνικη Γονδολιέρα*

μὲ *Κυαν. Λάβ.*, *Σεφρ. Ἀλόη, Νάσδον. Ἀλόη, Δοξασμ. Ἑλλάδα, Ἀνυπότ.*, *Εἰμαρομ.*, *Κυθῆο.*, *Ἰδοκ.*, *Ἀγιοποστολίτις.*, *Ἀριελ, Μυγκέ, Τριανταφυλλέναν*. — τὸ *Πανελλήνιον Ὀνειρόν* μὲ *Σεντ.*, *Ἑλληνοπούλαν, Παιδ. τ. Δασών, Κοκλίν*. — τὸ *Μέλλον τῆς Ἑλλάδος* μὲ *Κυαν. Λάβ.*, *Ζιζάν.*, *Ἀγορίν.*, *Ψεντ. Κονκλ.*, *Ἑλλ. τ. Μέλ.*, *Χλωρολούλ.*. — ὁ *Γιώτας* μὲ *Τιτάνα, Κοντε. Ραπαν.*, *Λύρα τ. Ὀμήρ.*, *Φίλο τ. Δεβ.*. — ὁ *Μποῖμ* μὲ *Γιάν.*, *Ἀγρίαν.*, *Ἀφροισμ. Κῦμα, Ρομπίν.*

ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ Πρόσκλησις

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐδήλωσαν, προφορικῶς ἢ ἐγγράφως, συμμετοχὴν. νὰ προσέλθουν τὸν ἔρχομενον Σάββατον, 29 Ἰουνίου, ὥρα 6 μ.μ., εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου, (38, Εὐρυπιδίου, ἄνωθεν Γραφείων «*Διαπλάσεως*») ὅπως ἀνταλλάξουν τὰς γνώμας των περὶ τοῦ Συλλόγου καὶ προβοῦν εἰς τὴν ἰδρυσίν του.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Τραυματίαν* τοῦ *Σκρᾶ* (τοῦ φίλου σου τοῦ τὰ ἔστειλας τῆς 5 Ἰουνίου) *Ἡρώδην* τὸν *Ἀττικόν* (ἐλπίζω νὰ κάμω καὶ *Δαγωνισμὸν* *Καλλιγραφίας*, ἀν καὶ βραβεύονται... οἱ πῶς κακογράφοι!) *Μολυβένιον Οὐρανόν* (συμμορφώθη) *Κ. Τσάντην* (τὰ ἔστειλα τὴν 11 Ἰουνίου) *Ἡρώα* τὴν *Δολιανῶν* (ἔστειλα τὰ ποτελέσματα θὰ δημοσιεύσῃ) *Ἀναγεννηθεῖσαν Ἑλλάδα* (εὐχαριστεῖ γιὰ τὸ ἐξοπλισμὸν) *Ἰμνητὴν εὐν Ἡρώων* (χαίρω πὺν ἔγειναι καλὰ εὐχαριστῶ πάρα πολὺ) *Φιλὴ τῆς Μάννας* (δὲν δέχομαι τώρα γιὰ τὴν Σ. Συνεργασίαν) ἀργότερα) *Ἀσπ.* (καλὸ ταξίδι) *ποῖός τῃ χαρὰ σου!* *Φρουρόν τῆς Ἑλλάδος* (*Φέψαλα* σημαίνει νομίζω «*ψήγματα*» καὶ σὰν τὸ «*θρύψαλα*» τοῦ *Καμπούρογλου*, καὶ εἶναι ὁ γενικός τίτλος μιᾶς σειράς κομματιῶν. *Ἡ Διάπλασις* δὲν δημοσιεύει μόνο Σ. Συνεργασίας.) *Εὐδοξὸν Νίκη* (ἔστειλα προκριματικὰ δὲν γίνονται πλέον) *Μιράμο* (ἔξακολουθεῖ καὶ μακρὴ) *Ἐρμυρόν Σταυρόν* (ἀν δὲν εἶδες τίποτε, θὰ πῇ πῶς δὲν ἔλαβα τὸ γράμμα) *Ἀριελ* (ἀξύνστο νὰ τοῦ τὸ ἐξηγήσω μὲ λίγα λόγια) καλότερα νὰ διαδοῖς τὸν «*Εὐκρυσιμὸν*» εἶναι μεταφρασμένος, κατὰ περίληψιν, ὑπὸ Ἀγγέλου Βλάχου καὶ εἶναι πολὺ εὐνόητος) *Ναυτόπουλο* τοῦ *Βοσπόρου* (κι' ἐγὼ χαίρω πολὺ ὅχι, τίποτε δὲν δέχομαι τώρα) *Ναυτόπουλο* τοῦ 21 (γράψε μου θὰ κάμω) *Ἀδφῶν Περιστέραν* (ἔστειλα εὐχαριστῶ διὰ τὸ τόσο ἐνδιαφέρον) *Ἑλληνοκὶν Πόδον* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐξοπλισμὸν) *Λύραν* τοῦ *Ὀμήρου* (αὐτὰ πὺν ζητᾷ, μόνον δταν ἐτοιμασθῇ τὰ ποτελέσματα θὰ γνωρίζω κι' ἐγὼ) *Τριανταφυλλέναν* (μὴ μετριοφρονεῖς τόσο ἥταν πολὺ ὥρατο) *Φωνὴ τῆς Ἡπείρου* (βραβεῖον ἔστειλα) *Γυρτοπούλαν* (ἔστειλα προηγούμενην δὲν ἔλαβες) *Ἀνοικτόκαρδον* (ἐλήφθη) *Ἰδανικότητα, Διαβήτην* τῆς *Ζωῆς*, *Φίλο* τοῦ *Λεβάντε*, *Μιρέγγ* κτλ. κτλ.

Κ. Ζανόπ., *Γ. Καλλιῶρ.*, *Τεύδραν*, *Καστανὴν Δεσβιοπούλαν*, *Πανελλήνιον Ἑλπίδα*, *Παῖδι* τῆς *Ρού-*

μελις, *Ἀρχαίαν Δόξαν*, *Σεπσομένον Δόδον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) *Ἀθήνην*, *Ζιζάνιον* τοῦ *Σχολείου*, *Φτερωτὸν Ἰκπότην*, *Δευκίαν*, *Θεοφανέμην*, *Ἐλευθέρον Θράκα*, *Δοξασμένο Γαταγάνι*, *Ψωφιδέα*, *Ἑλληνοκὶν Βλαστόν* (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15ην Ἰουνίου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

400. Δεξιόγραφος

Κάποιον φθόγγο μουσικῶς Μ' ὅποιον ὄν ἐνόησας, Σοφὸν ἄνδρα στὸ λεπτὸ Θὰ μᾶς φενερώσῃς.

* Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Θεοκλίου Ἰδεώδους

401. Στοιχειόγραφος

Μέσ' στὸ δίκτυ μου μικρὸ Πιάστηκε ψαράκι.

* Ἀποικραλίστηκε

Κι' ἄσφα, νὰ σᾶ, χαρῶ,

Σὲ μικρὸ νησάκι

Μετασχηματίστηκε.

* Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Διαβόλ. τῆς Γειτονιάς

402. Μεταγραμματισμός

* Ἀν ποσὶς δὲν μὲ πειράξῃς,

Νῆσος μένω στὸ νερό.

Τὸ κεφάλι μου ἂν ἀλλάξῃς,

Νερό ἢ ἴδια θὰ γίνω.

* Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Βουλγαροφάγου

403. Διπλοῦς Ἀναγραμματισμός

Μιὰ λίμνη ἑλληνικὴ ἀνακατόνως

Καὶ τοῦ κορμιτοῦ σου μέρος σου σκαρόνως

Ποῦ δὲ σηκώσῃς βάρη.

Μ' ἂν ξαναρχίσῃς τὰ νὰ κἀνω, * αὐτὸ

Καὶ βρῇς μιὰν ἄλλην λέξιν στὸ λεπτὸ,

Θὰ μοῦ χρωστᾷς καὶ χάσῃ!

* Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Τραγοῦδ. τ. Δευτεριᾶς

404. Ἀσπῆ

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τοὺς πολλὰ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος δρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ πᾶσι δὲ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαία λεπ. 40. * Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

[10'—361]

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ, Δυστυχῶς ἐσώθησαν οἱ εὐχαριστίαι μου προτοῦ σωθεῖς ἡ ἀγάπη σου πὺν σοῦ ὑπαγόρεψε τίς εὐχάς σου.

ΧΛΩΜΟΛΟΥΛΟΥΔΟ, Ἄν εἴχῃς καὶ ὁδὸν καὶ καινοῦργιο καί ποῦ ποῦ—ὅσο μπορούσα πρωτοτυπώσω— γιὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω.

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟ

[10'—362]

Μά, φτωχὰ καὶ κουτὰ μου παιδιὰ, δὲ νοιώσῃς! ἀκόμα ὅτι εἶμαι γιὼ, καλέ, ἡ *Μυγκέ*;! *Ἄχ!* *χά!* *χά!* *χά!* *Ὀχρὰ Λαῖδη*

[10'—363]

Ναυτοπούλα, *Παυλῆνιος Ἑλπίς*. *Χιόνι* τῆς *Ἰδης*, εὐχαριστῶ γιὰ τὰς εὐχάς.— *Καστανὴ Δεσβιοπούλα*

[10'—364]

Ανταλλάσσω Μ. Μ. μὲ ὅποιον μὲ προτείνεις.

Δευκοκίμαντος Αἰγιαλός

[10'—365]

Η “ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ”

Επαναλαμβάνουσα τὰς ἐργασίας, διακοπείσας κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ἰπουργικοῦ Συμβουλίου, 1) Κἀμὴν κατὰ τὸ καταστηθὸν νέας ἀρχαιοφάνειας καὶ διορίζει: Πρόεδρον: *Βωμόν τῆς Ἐλευθερίας* Πρωτοπυργόν: *Πατρίδα τῶν Ἡρώων*, Ἰπουργοῦ: *Ἐξωτερικῶν: Ὑπερήφανο Εὐδελόπουλο*, *Ἐσωτερικῶν: Γλυκεῖα Πατρίδα* Οἰκονομικῶν: *Ἰδαίον* Ναυτικῶν: *Ἀγέρι τῆς Λέβον* Δικαιοσύνης: *Τρελλὸ Σμυρναϊκόν* Στρατιωτικῶν: *Υἱκὴν Στοργή*, Προπαγάνδας: *Ἀυτοκράτορα τῆς Τρελλας*, Κελῶν Τεχνῶν: *Μαρίδα* τοῦ *Αἰγιαλόν*, Μυστικοσύμβουλον τοῦ Προέδρου: *Ἀυτοκράτορα τῆς Τρελλας*—2) Διορίζει Πρόεδροι: *Ἀθηνῶν: Κοσμοκράτορα Ἑλλάδα*, *Βόλου: Β. Σκοτεινιώτην*, *Πατρῶν: Χρ. Παλαιολόγον* Καρδίτσης: *Ἀναγνωστόπουλον*, *Κορίνθου: Ἀμύλυντο Λάβαρο*, *Κιζιμῶν: Ἡλ. Βενιόπουλον*, *Γραμματεῖς: Ἀθηνῶν: Ἀήτητον Ἀεροπόρον*, *Βόλου: Α. Σκοτεινιώτην*. Τμῆμας: *Ἀθηνῶν: Ε. Λάσιον*.—3) Διαγράφει αἰτήσεις των τούς: *Ράλλην* καὶ *Προσχόν*, παρακαλοῦσα αὐτοὺς νὰ ἐξοφλήσῃ τοὺς λογαριασμοὺς των. — Ἰδρύει γραφεῖον πληροφοριῶν *Διευθυντῆς: Σμυρναϊκῶν*. Γενικὴ Διεύθυνσις: *Παναγ.* Καπασακλήνη *Μιτυλήνη*. — *Ζητοῦνται ἀντιπροσώπων*

[10'—366]

Διαπλάσσοι, ποῖς ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ: *Δ*οίσις: *Ρ. Μ. Μ. λήνην.*

[10'—367]

Σὺλα τὰ *Δεσβιοπούλα* καὶ *δὺο Δεσβιοπούλες*

Ἡ Τρελλὰ σὰς πιά ἐφθασε στὸ ἔσχατο σημεῖο, γι' αὐτὸ σὰς παραπέμπουμε εἰς τὸ *Φρενοκομεῖο*.

ΒΩΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΙΑΣ